

Blahoslavený don Luigi Variara

**Ukřižovaný kněz, bohužel od vlastních.
Zvolil si život mezi malomocnými a přinesl mezi ně radost.**

**Narodil se 15. 1. 1875 ve Variagi okres Asti – kraj Turín
zemřel 1. 2. 1923 v Tariba – Venezuela.**

Viarigi je vesnička v kraji Monferato kde slavný Don Bosko svými podzimmními procházkami dělal propagandu svému dílu a získával povolání pro svou Kongregaci svatého Františka Saleského. Vesnice má asi tisíc obyvatel, a tak tam se 15. ledna 1875 narodil Luigi Variara. Tatínek Pietro byl učitelem na základní škole a současně sekretář na obecním úřadě, organista ředitel farního pěveckého sboru. Maminka Livia Bussa, byla v domácnosti. Maminka Livia byla matkou u celého jejich okolí. Jejich dům byl vždy plný dětí. Měla oratoriánské srdce.

Narodil se jako první z pěti dětí a k tomu ještě připočteme dvě děti z otcova prvního manželství. Jeho rodiče nebyli bohatí, tatínek byl učitel. Učitele nejsou bohatí nikde. Vesnice byla křesťanská a duchovním potřebám, a formací věřících sloužila duchovní správa. Tatínkovi první manželka zemřela, a tak se oženil podruhé. Luigi rostl a tím, že se staral o hendikepovaného kamaráda tak u něho rostla veliká citlivost k postiženým lidem. Boží Prozřetelnost ho tak vychovala k bratrské solidaritě, což se v budoucnu projeví v jeho hrdinské službě malomocným dětem i ke zdravým, kteří byli odsouzení žít s malomocnými, a to vedlo k odvaze založit zasvěcené společenství z malomocných. Toto byla veliká novota v církvi a ne všichni ji chápali.

Don Bosko navštívil vesnici Viarigi poprvé v roce 1856, potom mnohokrát tam kázal i duchovní obnovy, protože tam působila i jedna sekta, kterou dával dohromady jeden odpadlý kněz. Tatínek našeho Luigi, byl velikým obdivovatelem Don Boska. Tatínek vštěpoval svým dětem velikou lásku ke studiu. Po absolvování základní školy ve Viarigi u učitelky paní Angiolina tatínek neviděl jinou možnost, jak by jeho syn mohl pokračovat ve studiu než ho poslat do Turína k Donu Boskovi na gymnázium.

Don Bosko byl v kraji Monferato velice známý, hlavně z jeho podzimmních procházek. Jinak Don Bosko byl mistr propagandy. Chlapec Luigi Variara přišel do oratoře ne zrovna dobrovolně. Jeho tatínek, učitel na základní škole a obdivovatel Dona Boska, mu vysvětlil, že v Oratoři mnoho chlapců mohlo uskutečnit své povolání a stát se kněžími. Luigi na to reagoval nevrle. „Tatínku, já povolání nemám.“ Tatínek se usmál: „Přesto jdi, studuj a buď dobrý. Když povolání nemáš, Panna Maria Pomocnice ti ho vyprosí.“

„Jednoho mlhavého zimního večera 20. prosince 1887 vládl v oratoři na Valdoku v Turíně čilý ruch, při kterém osm set chlapců křičelo a běhalo. Jeden z těchto chlapců Luigi Variara napsal: „Najednou bylo slyšet ze všech stran: Don Bosko! Don Bosko! Všichni jsme instinktivně běželi k němu. Obklíčili jsme ho jako včelí roj. Zdál se jako člověk na pokraji svých sil (bylo to 20. 12. 1887, do konce života mu scházelo 40 dní). Najednou jsem stál tak, že jsem ho dobře viděl, a když jsem se k němu přiblížil, dlouho se na mě svým láskyplným pohledem díval. Tento den byl pro mě nejšťastnějším v životě. Byl jsem si jistý, že don Bosko objevil v mé duši něco, co znal jen Bůh a on.“

Z Viarigi, vesnice ponořené do zeleně, odešel Luigi Variara do víru, který vládl na Valdocco. Na začátku byl několik dní vystrašený a zničený. To, co ho získalo, byla hudba. Jeden spolužák ze školy na něho vzpomíná takto: „Měl velice hezký hlas, kontraalt. Učitel Dogliani ho připravil a nechal ho vstoupit do chlapeckého sboru.“

Pět dopisů a jeden lístek

Rok 1891 byl rozhodujícím rokem v jeho životě. V usebrané modlitbě a v soustředěné a vážné meditaci pochopil, že se má stát salesiánem. V roce 1891 došel dopis dona Unii, misionáře malomocných v Agua de Dios v Kolumbii, ve kterém popisoval každodenní hrdinství života a práce mezi postiženými touto těžkou nemocí. Těchto pár vět bylo předzvěstí jeho budoucnosti. Gymnazista Luigi Variara se v roce 1891 rozhodne vstoupit do Salesiánské kongregace. 7. srpna 1891 vstoupí do noviciátu a ukončí ho v roce 1892 přímo věčnými sliby.

Potom se vrátí do Turína studovat v misionářském semináři na Valsalice, kam v květnu roku 1894 zavítal nemocný a vyčerpaný misionář don Michal Unia, který cítil, že je na konci. Luigi Variara si napsal na lístek své velké přání: „Chci odjet do Kolumbie a prosím Pannu Marii o tuto milost.“ Jak byl překvapený, když ze 188 studentů teologie, kteří měli podobnou touhu, zastavil se před ním a řekl: „Ten je můj.“ Luigi pokračuje: „Pak mě vzal stranou a ptal se mě, jestli bych chtěl jít do Kolumbie do Lazartu Agua de Dios a já jsem mu řekl, že s radostí, že to byl můj sen. Tuto

milost jsem vždycky připisoval Panně Marii Pomocnici“. Rychle se rozloučil se svým rodištěm a s rodinou. Následovalo čtyřicet dnů plavby Atlantickým oceánem, pak tisíc kilometrů parníkem po řece Magdalena, pak čtyři dny na koni, až 6. 8. 1894 dorazil do Agua de Dios. Luigi Variara píše: „Náš příchod byl nečekaný, ale milí malomocní nám připravili velikou slavnost. Obyvatelé Agua de Dios se téměř se zdáli uzdravení, při pouhém pohledu na dona Unia, kterého velice milovali.“

Hudba mezi malomocnými

Agua Dios je vesnice, kde tehdy žilo v lazaretu 2000 obyvatel, z toho bylo 800 nemocných leprou. Klima je suché a horké, 35 stupňů. Když tam přišel Don Ludvik, pracovali mezi malomocnými tři salesiáni: Don Unia, iniciátor pobytu salesiánů mezi malomocnými, Don Rafael Crippa, který se stane přítelem a důvěrníkem klerika Luigi Variara a salesián laik Giovanni Lusso. Už dva roky jsou tam také řeholní sestry řádu „Sestry **Představení v chrámě**“, **blahoslavené Pouspin**“, které slouží v nemocnici, kde jsou umístěny nejtěžší případy. Dále se věnují dětem, nemocným i zdravým, a daly podnět ke vzniku společenství, které vzkvétá a jmenuje se Dcery Mariiny.

Slovo malomocenství je v této době hrůzostrašným slovem. Ten, kdo je nakažen, je navždy poznamenaný, izolovaný od všech. Don Ludvik si všiml, že téměř všichni malomocní jsou přivedeni do vesnice – lazaretu policií proti své vůli. Jsou tam vysazeni jako odsouzení na doživotí. Ten, kdo se uzdraví, a také jejich zdravé děti, nikdy nejsou znovu společností přijati. Největším nebezpečím u nich je beznaděje. Před příchodem dona Unii byl alkoholismus něčím normálním a sebevraždy byly velice časté. Teď naopak je vesnice malomocných civilizovaným místem s obchody, s dílnami, kde se dělají umělecké výrobky, s kostelem a školou, s lékařským střediskem, se sociálním střediskem řízeným samotnými malomocnými. Don Unia pozval sem klerika Luigi proto, aby tam přinesl zpěv a hudbu, aby místo oživil a obveselil.

Je 8. září roku 1894. První skupinka malomocných chlapců zpívá spolu s Donem Ludvikem skladbu: Jsi čistá, jsi zbožná, jsi krásná Maria... V roce 9. prosince 1895 však don Unia umírá.

8. září 1897 hudební skupina malomocných chlapců dává první koncert před civilními autoritami i ostatní veřejností. Úspěch je veliký. Mezi těmito dvěma daty bylo třeba velké trpělivosti a opravdového hrdinství Dona Aloise. Nástroje dostali od vojenské kapely a on sám musel překonávat odpor, když musel brát do rukou nástroje, které používali nemocní chlapci proto, aby je naučil na nich hrát. Skupina hudebníků obveseluje sváteční dny, přináší radost a naději. Jeden malomocný o tom píše takto: „Naše hudební skupina činí náš život sladším, když musíme polykat tolik hořkosti.“

Knězem ve 23 letech

Mezi těmito dvěma daty udělal don Ludvik také jiné zázraky. Don Unia 9. prosince 1895 zemřel náhle. Dva měsíce před smrtí napsal pro Luigi Variara tyto řádky: „Někdo dostane moji korunu: Odvahu. Snad je, Ludviku, připravena pro tebe. Studuj a modli se. Nezapomeň na mě nikdy ve svých modlitbách.“ Don Crippa píše donu Ruovi do Turína: „Variara organizuje Společenství svatého Aloise, učí náboženství ve veřejné škole, studuje, zpívá, pracuje, hraje na hudební nástroje... a těší se dobrému zdraví.“ Nejkrásnější slova o něm napsala jedna stará malomocná žena. „Bůh ho navždy uchovej čistým, vlídným a dobrým. On je příkladem ctnosti, andělským tvorem, osobností, která se obvykle nevyskytuje, kterou je třeba obdivovat a mít před ní úctu.“

24. dubna roku 1898 je don Variara vysvěcen na kněze arcibiskupem z Bogoty. Je mu 23 let. Rychle se vrací z Bogoty do Agua de Dios. Nepozorovaně chce převzít své místo. Avšak už patnáct kilometrů před Agua Dios při převozu přes řeku, ozve se z druhého břehu slavnostní volání a příjezd do vesnice je za doprovodu kapely. Přivítání skončí v kostele zpěvem a děkováním Pánu. Svoji první mši slaví prvního května s nepopsatelnou oslavou. Jeden malomocný o tom napsal: „Takový den si nikdo z nás, kteří jsme ve městě bolesti, nepamatuje.“

Misie dona Luigi Variara nabírá nový dech: v oratoři s chlapci, ve škole, mezi učiteli a členy kapely. Otevřel se mu tak mu však nový prostor: oltář a zpovědnice. „Každý den stráví ve zpovědnici čtyři až pět hodin“, píše don Crippa, „je velice hubený, bojím se, že podlehne vyčerpání.“

Ve zpovědnici se zrodí kongregace

Ve zpovědnici, kde přináší Boží slovo a odpuštění Boží, přichází do kontaktu s lidskou ubohostí a velikým tajemstvím lidského srdce. Mezi mladými Syny Marie objevuje mnohé duše, schopné velkých duchovních závazků, až k obětování celého svého života Pánu. Jsou však malomocné nebo dětmi malomocných a jsou to andělé. Don Variara poznal na Valsalice Dona Ondřeje Beltrami, kněze salesiána zasaženého tuberkulózou, který se obětoval jako oběť Bohu za obrácení všech hříšníků světa. Don Variara začíná ve zpovědnici ukazovat některým mladým lidem stejnou cestu: „Udělej ze své nemoci apoštolát, dej svůj život k dispozici Bohu.“ „Jako první se zasvětila slibem

Nejsvětějšímu srdci Páně jako oběť slečna Oliva Sanchez, které je 30 let a je malomocná“, píše don Angelo Bianco. Stane se cennou spolupracovnicí dona Variara. O několik dní později ji následovala v zasvěcení se Limbannia Rojas, také malomocná. Od roku 1901 do roku 1904 to bylo 23 Dcer Panny Marie, které udělaly slib zasvěcení se jako oběť Nejsvětějšímu Srdci Páně. Bez nějakého rozruchu se tak zrodil Institut Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Jako malomocné, nebo jako děti malomocných, by nemohly být nikdy přijaté do nějaké Kongregace. Taková Kongregace v církvi neexistovala.

„Něžná Boží ruka“

Sestry informovaly o svém jednání arcibiskupa z Bogoty a ten jejich Pravidla schválil a povzbudil je, aby byly svatými řeholicemi. Napsaly také donu Rua: „Jsme chudé mladé ženy zasažené hrozným zlem, které se jmenuje lepra, násilím jsme byly odvedeny a odděleny od rodičů, v okamžiku zbaveny naděje a všech našich přání... Pocitily jsme něžnou Boží ruku ve svatém povzbuzování a ve zbožné snaze dona Luigi

Variara v naší veliké tělesné i duševní bolesti. Jsme přesvědčené, že je to vůle Nejsvětějšího Ježíšova srdce a tím, že jsme našly způsob, jak ji lehce plnit, začaly jsme se nabízet jako oběť usmíření. Tím následujeme příklad Dona Ondřeje Beltrami, salesiána. Teď jsme se rozhodly udělat další krok dopředu: chceme, svázané třemi sliby, vytvořit malou rodinu Dcer Nejsvětějšího Ježíšova Srdce, tím budeme sloužit Bohu a věnovat se službě našim bratřím, zvláště dětem z útulku...“ Don Rua odpověděl: „Je to nádherná instituce a musí se uchovat.“

Ukřižovaný kněz

Byla to poslední potěšující slova, která don Variara od někoho slyšel. Od tohoto okamžiku se nad ním a nad jeho kongregací rozpoutala bouře. Byl ve všem brzděn, pomlouván, házeli mu klacky pod nohy. Byl odvolán do Agua Dios. Mučili ho tím, že mu zakázali i to, aby sestřám psal a odvolali ho i z Kolumbie. Jeho kalvárie byla dlouhá, snášel ji trpělivě a v mlčení, byl obdarován Bohem proto, aby jeho sestry duchovně rostly. Sestry žily a prosperovaly. Jejich představená, matka Lozano, napsala: „Lidsky řečeno jsme byly naprosto bezbranné, ale Pán nás svou rukou bránil a jeho milosrdenství nás zachránilo.“

Lidskému srdci se dělá špatně, když člověk prochází posledním desetiletím života dona Variara. Člověk se dotýká rukou toho, jak ten Zlý si může posloužit i lidmi zasvěcenými Bohu, jejich nejlepšími úmysly, proto, aby mučil velikého Božího služebníka. Lidskému srdci však dělá dobře číst poslední slova, která mohl napsat svým duchovním dcerám: „Posvětme poslední okamžiky svého života, které nám ještě zbývají, aby žeň trvala navěky. Ach, jak se těšit na nebe. Tam se všichni setkáme a budeme věčně šťastni. V nynější době žijme spojeni v duchu: poslušností, pokorou, čistotou, umrtvováním, ale jediné z lásky... Nezanechám vás sirotky, protože moje modlitby za vás jsou neustálé, toužím vidět vás všechny svaté.“

Don Luigi Variara zemřel 1. února 1923 v pouhých 48 letech, daleko od všech a také (zdálo se to) zapomenut všemi v Tariba – Venezuela, což byl nejosamělejší dům v inspektorii. Nejdříve ho přeložili do Caracas a potom do Tariba. Pohřben byl v Cúcuta. Nel 1932 byla jeho rakev přenesena do kaple jeho dcer v Agua de Dios, kde je dodneška. Asi větší trest nemohl nikdo vymyslet, ale on poslechl v duchu víry. Jedině Bůh ví, co ho to stalo. Na vlastní kůži prožil „poslední večeri“. V roce 1964 však papež Pavel VI. uznal jeho Kongregaci jako Kongregaci papežského práva. Byla kvetoucí instituce s několika set řeholicemi. Dnes je jich asi 600. V dubnu 1993 byly ctnosti dona Luigi Variara uznané církví jako „heroické“ a papež Jan Pavel II. ho prohlásil za ctihodného a 14. dubna 2002 na náměstí svatého Petra za blahoslaveného. 13. dubna byla památka svaté Markéty Alacoque, veliké inspirátorky salesiánského obětího charismatu. Byla sestrou řádu Navštívení a propagátorkou úcty k Nejsvětějšímu srdci Ježíšovu. Je zvláštní patronkou a modelem nové Kongregace. Jeho památka se slaví 15. ledna.

Obětí charisma

Naše společnost zoufale bojuje proti fyzickému zlu, a to vědou a technikou. Veliký pokrok dovolil to, že jsme získali kvalitnější život, ale zároveň odsunujeme na okraj mnoho lidí kvůli věku, fyzickému omezení, kvůli psychickému omezení, společenskému a ekonomickému. Lidé jsou omezováni, že nejsou sto přijmout účinně roli ve společnosti, která je egoistická a kde vládne silná konkurence. Starý člověk, nemocný a odsunutý na okraj potřebují silnou a stálou motivaci, aby znovuzískali touhu žít a našli smysl života.

Zkušenost obětího salesiánského charismatu je možná nejen u toho, kdo trpí fyzicky, ale také u toho, kdo trpí morálně. Prožívat salesiánskou obětí zkušenost je darem Ducha svatého pro každého křesťana, protože žádná lidská bytost nemůže utéci utrpení a toto prožívání jako dar vlastního života se proměňuje v nástroj osobního vykoupění,

když překonáváme vlastní bolest a přijímáme utrpení druhých, jako povolání služby nabízené Otci, jak to udělal Ježíš ve svém Velikonočním tajemství.

Rosa Ines Baldion Riacon

Generální představená (2002) Dcer Nejsvětějších srdcí Ježíše a Marie.

Zakladatel Dcer Nejsvětějších Srdcí Ježíšova a Mariina

Založení institutu Dcer Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a Mariina, vzniklo za velice nepříznivých okolností, v Agua de Dios, (v překladu znamená Boží voda), je to malá vesnička, kde je velice teplo a sucho. Tato vesnička byla uzavřena a pod dozorem policie. Bylo to něco jako koncentrační tábor, obehnaná sloupky se sedmi ostnatými dráty. Větší část obyvatel vesnice byli malomocní, mnohé doprovázeli jejich zdraví příbuzní. Don Variara se inspiroval úctou k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a zkušeností, Ctihodného Andrea Bertrami.

Založil originální kongregaci ze zdravých a malomocných. Bylo 7. května 1905, když on, mladý kněz se sedmi dívkami, byly nemocné leprou a dvě zdravé, ale byly to dcery nemocných rodičů, dal začátek novému Institutu. Mnoha lidem se to zdálo být bláznovstvím. Zdravé novicky byly donucené tam vstoupit tajně. Přestříhly v noci ostnatý drát. Ve skupině nejvíc vynikly Olive Sanchez, první představená malomocná, základní kámen Institutu a Anna Maria Lozano, druhá představená a dcera malomocného otce. Potom přišla i doba, kdy se mohly rozšířit mimo leprosárium, ale také i mimo Kolumbii. Věnovaly se pastoraci nemocných a pastoraci mládeže, která žila v této vesnici: v útulku pro malomocné sirotky pojmenované po knězi, který ho založil.

Byl to Michal Unia. 5. června 1930 byl jejich Institut prohlášen Institutem diecézního práva. Institutem papežského práva se stal od 6. dubna 1964. Dnes je Kongregace otevřena všem kandidátkám, které chtějí do ní vstoupit. „Dcery“, je jich asi 600 Sester, blahoslaveného dona Variara působí v 65 komunitách a je přítomen v 12 národnostech: Kolumbie, Ecuador, Bolivie, Dominikánská republika, Brazílie, Španělsko, Itálie, Rovnicková Guinea. Od 24. prosince 2017 je nová Generální představená Sestra Miryam Fabiola García. Je VIII generální představenou „Institutu Dcer Nejsvětějších Srdcí Pána Ježíše a Marie“. K tomu Institutu patří také Sekulární hnutí dona Variara. Od roku 2002 působí Sestry taky v rodné vesnici dona Variara, Viarigi.

Případ křížové cesty dona Variara. O co šlo v případě dona Variara? Obrátil jsem se na dona Julio Olarte, který o něm udělal doktorskou práci.

Odpověď Dona Julio Olarte:

Tvůj dotaz je velice povšechný, myslím si však, že ho můžeme uspokojit zmínkou o jedné pomluvě, kterou o něm šířil určitý člověk jménem „Cordova“ a to v tom slova smyslu, že měl dítě se slečnou jménem Anna Maria Lozano, která ho však potratila. Toto se ví z dobrých pramenů, z tradice rezervované a je v souladu se shromážděným historickým uskutečněným výzkumem:

1. Inspektorem a záminkami „které umožňují pochopit“ pomluvy v několika jeho dopisech.

2. Svědectvím o zničení dokumentace dona Variara spolu se svědectvím asi 30 jiných Salesiánů, které jsem našel v našem generálním archivu, když jsem dělal doktorskou práci. V té době způsob, jak vrátit člověku, který byl pomlouván čest, která byla jednou provždy prověřená, jeho nevinnost, se dělalo tak, že byla spálená pomlouvačná dokumentace. Myslím si, že je to odpověď na tvůj dotaz. Moc zdravím všechny a povzbuzuji je, aby šli ve šlépějích svatých.

Julio Olarte

Don Julio Olarte SDB je bývalý světový delegát pro ACS a CDB, „Nyní žije v Kolumbii, a stará se o formaci koadjutorů. Navštívil i Českou republiku před mnoha léty. Bratranec jeho dědečka byl generalissimus Francisco Franco. Názory na generála se v jeho rodině po jeho smrti hodně změnila a vyrovnala. Předtím pro jedny byl svatý a pro druhé ďábel.

Dílo pro malomocné je asi největší dílo, které salesiáni vybudovali v Kolumbii. Tomu dílu se věnovali velcí lidé jako: don Michal Unia, blahoslavený don Luigi Variara, don Angelo Cuenca, Němci don Maximilian Bürger, a don Peter Kühn. Jejich horlivost vzbudila nadšení a sympatie jak v Kolumbii, tak i v Itálii. Don Luigi Variara, jako opravdivý muž Boží, věřil v zasvěcené povolání dcer malomocných, a spolu s nimi založil Institut Nejsvětějších Srdcí Ježíšova a Mariina.

Jak to tam vypadá dnes?

Již 50 let je Agua de Dios normálním městečkem, do kterého se může přijet podívat každý. Poctivá práce salesiánů a sester ukázala, že malomocenství je možné léčit, že není příliš nakažlivé pro ty, kteří dodržují určitá pravidla, a že z něj není nutné mít panickou hrůzu.

Komunita salesiánů se čtyřmi spolubratry zajišťuje chod farnosti a sousední školy. Dcery Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a Mariina se rozrostly do řady zemí světa a tvoří jednu ze složek Salesiánské rodiny. V Agua de Dios mají svůj mateřský dům, ve kterém žije asi 20 sester, některé z nich jsou také malomocné. Slouží v místních leprosariích, které se podobají moderním nemocnicím. Zachovávají si ale lidskou tvář, kde postižený člověk nachází laskavé srdce a odbornou pomoc. Je to místo, kam přijíždí i medici z různých koutů podívat se, jak včas diagnostikovat malomocenství a jak s ním účinně bojovat. Ale především je to místo misijního nadšení a obětavé práce pro ty nejchudší a nejpotřebnější.

V Kolumbii působí, jako misionář P. Václav Koupil.

P. Václav Koupil se narodil v Náměšti na Hané, ležící 15 km západně od Olomouce. Je salesiánem již 77 let a 65 let misionářem v Kolumbii. Po celé Jižní Americe je znám jako solidní formátor, kazatel exercicií, církevní právník a pastýř. Za 65 let navštívil Česko dvakrát - když mu zemřel tatínek a potom když zemřela maminka (před 50 lety). Je salesiánem již 77 let a 65 let misionářem v Kolumbii. Po celé Jižní Americe je znám jako solidní formátor, kazatel exercicií, církevní právník a pastýř.

"Otce Václava Koupila jsem také navštívil a bylo to úžasné setkání. Je to síla vidět krajany, kteří se tak dobře zapsali do historie jiné země," říká Ing. Mgr. Zdeněk Krejčí, bývalý velvyslanec v Kolumbii.

24.10.2013 - česká výprava vyjela navštívit P. Václava Koupila ve složení P. Jaroslav Vracovský SDB, provinciální delegát pro misie, P. Petr Chovanec SDB, mediální expert z TV NOE a Jaroslava Vanišová, jazyková expertka. Dnes 14.1.2018 je P. Jaroslav Vracovský misionářem v Mongolsku, P. Petr Chovanec zemřel 27. 3. 2016 - na přelomu Velkého pátku a Bílé soboty odešel do náruče Toho, který zemřel na kříži a vstal z mrtvých, ve svých padesáti šesti letech, náš spolubratr P. Petr Chovanec.

Jaroslava Vanišová neučí na církevním gymnáziu, ale je ve formaci u Sester Trapistek v Poličanech. Don Julio Olarte, je dnes inspektoriálním delegátem inspektorie Kolombie-Bogota - pro Salesiánskou rodinu.

(zpracoval P. Jan Ihnát, SDB)